

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7C/305/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223952
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6112223952.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Amou Odalošovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 7C/305/2012, 7C/306/2012, 7C/307/2012, 7C/309/2012, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa zo dňa 26. 06. 2014 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, **z a m i e t a**.

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania na spoločné konanie vec vedenu na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/305/2012 s vecou 7C/306/2012, 7C/307/2012 7C/309/2012.

Odporca žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, exekučnými spismi tunajšieho súdu 5Er/181/2011, 2Er/246/2010, 7Er/331/2011, 5Er/756/2010, znaleckým posudkom č. 1/2014 vyhotoveným znaleckým ústavom, Ekonomickou univerzitou v Bratislave a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Z dôvodov nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou žalovanej podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Navrhovateľ podal súdnemu exekútorovi návrhy na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov - rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu. Exekútor následne podal žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, o ktorých mal exekučný súd rozhodnúť v lehote 15 dní ustanovenej v § 44 ods. 2 EP. Mal za to, že výnimka z 15-dňovej lehoty na udelenie poverenia v citovanom ustanovení platnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 sa v prípade rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov nemala uplatňovať (lebo nešlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP). Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale spojenie rozhodcovský súd. Podľa odbornej literatúry sa vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným, rozumelo rozhodnutie v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. Exekučným titulom teda nebolo rozhodnutie rozhodcovskej komisie, preto neprichádzala do úvahy ani výnimka uvedená v ust. § 44 ods. 2 EP, že 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP.

V konaniach v období platnosti ustanovenia § 44 ods. 2 EP od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 mal súd zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica.

V daných sporoch exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, ale zamietol žiadosti o udelenie poverenia, prípadne rozhodol o vydaní poverení po tejto lehote, pričom veci ním prejednávané nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, ani si nevyžadovali spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá mala podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu.

Postup exekučného súdu zhodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 EP. Nečinnosťou súdu, teda nesprávnym úradným postupom, mu vznikla škoda, ktorú si vyčíslil v každej zo spojených vecí sumou vo výške 125 Eur. Táto pozostávala z nákladov na:

a/ správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70 Eur

b/ udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 Eur

c/ spracovanie textov urgencií súdu a výdaje spojené s vyhotovením a zaslaním urgencií súdu vo výške 15 Eur.

Ďalej požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si v každej veci vypočítal vo výške 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti súdu a poukázal na rozhodovacia činnosť Ústavného súdu v konaniach napr. III. ÚS 203/2003, III. ÚS 235/2004, III. ÚS 347/2005. Mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú takýmto postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa spočívajúce vo vymožení pohľadávky a zároveň došlo k vyvolaniu rizika, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom zanikne povinný, zmarí sa účel konania pre stratu kontaktu s povinným, prípadne sa povinný stane insolventným, no najmä navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožiteľnosti jeho pohľadávky (uskutočniť náhradu exekučného titulu). Svoj nárok odôvodňoval aj rozhodnutiami ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 120/2010, III. ÚS 271/05).

Odporca žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že v navrhovateľom podaných žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. zmätočne uvedení povinní, neuvedenie spisových značiek príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajúce relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz a

v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať navrhovateľ sám.

Žalobám vytýkala, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže v žalobách sa tituly prelínajú. Navrhovateľ namietal jednak nesprávny úradný postup v podobe prietáhov, ako aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka prietáhov v konaní, poznamenal, že formu „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietáhov a k ich účinnému odstráneniu. Navrhovateľ neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02).

Odporca ďalej poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ podal na súd žaloby o náhradu škody pred uplynutím 6-mesačnej lehoty ustanovenej v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Vyplýva to z toho, že dňa 23. 04. 2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 04. 2012, pričom navrhovateľ doručil žaloby na súd už dňa 27. 09. 2012. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cz 38/76 (uverejnené pod R 28/1978) predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Navrhovateľov nárok je tak na súde predčasne uplatnený.

Pokiaľ ide o samotnú lehotu na udelenie poverenia exekútora, prax už dávnejšie ukázala, že lehota je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Zároveň sám navrhovateľ uvádzal, že podľa § 44 ods. 2 EP účinného od 01. 06. 2011 neplatí lehota 15 dní, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak teda bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01. 06. 2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 01. 06. 2011 znelo ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) EP „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) EP uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR ako zákonodarný zbor SR. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) EP sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01. 06. 2011.

Okrem už uvedených skutočností odporca namietal aj tvrdenie navrhovateľa, že súd mal o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia rozhodnúť v 15-dňovej lehote. Zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 EP vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale platí len pre udelenie poverenia súdnemu exekútorovi. Nebolo by to možné ani logicky predpokladať, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Odporca ďalej uviedol, že navrhovateľ v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, je pritom kompetentný preskúmať Ústavný súd, pričom ju preskúmava najmä podľa troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu.

V konaniach, v ktorých malo podľa navrhovateľa dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu - zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote - pred 23. 04. 2009 (teda tri

roky pred dňom kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), vzniesol odporca námietku premlčania.

Pokiaľ ide o materiálnu škodu, odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Navrhovateľ v žalobách neuvádza, či paušalizované vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Čo sa týka požadovanej nemajetkovej ujmy, kritériá pre jej výšku sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011). Odporca má za to, že navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch. Poukázal na povahu a predmet konaní, u ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, keď tieto sa týkali výkonu rozhodnutia rozhodcovských rozhodnutí o nárokoch zo spotrebiteľských úverov. Poukázal na list Európskej únie adresovaný predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na sťažnosti spotrebiteľov na praktiky navrhovateľa, v takom prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať podania navrhovateľa, najmä v rozpore s dobrými mravmi, keď aj a v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie práv musí byť považované za dostačujúce.

Súd spojil v zmysle ustanovenia § 112 ods. 1 OSP konania, v ktorých sa navrhovateľa domáhal nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní, pričom v spojených veciach sa domáhal náhrady škody z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Súd vytyčil pojednávanie na deň 30. 06. 2014. Dňa 26. 06. 2014 požiadal zástupca navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti o porušení jeho práva na zákonného sudcu v danej veci. K žiadosti pripojil kópiu tejto sťažnosti, v ktorej absentuje dátum, kedy bola spísaná, ako aj doklad, či a kedy bola doručená Ústavnému súdu SR. Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania bol odôvodnený prebiehajúcim konaním o jeho sťažnosti na Ústavnom súde SR voči rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým súd rozhodol o námietke zaujatosti sudcov tunajšieho súdu konať vo veciach žalobcu ako navrhovateľa. Pokiaľ ide o uvedené podanie je obdobné s podaním zo dňa 29. 11. 2013 / č.l.71 až 81 spisu/.

Podľa obsahu súd potom posudzoval túto žiadosť na „zrušenie pojednávania“ ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 OSP.

Hoci z pripojenej žiadosti nevyplýva, kedy mal navrhovateľ mať vedomosť o dôvode pre odročenie pojednávania, z iných konaní tunajšieho súdu v obdobných veciach /vrátane tohto/ má súd vedomosť o tom, že túto sťažnosť spísal navrhovateľ dňa 10. 01. 2013, pričom z pripojenej sťažnosti k tomuto konaniu je zjavné, že dátum tejto sťažnosti bol prekrytý a následne tento dokument bol prefotený a doložený do spisu.

Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti nepovažoval súd za dôvod pre odročenie pojednávania, keďže ho nepovažoval ani za dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 OSP. Súd ďalej poukazuje aj na znenie ustanovenia § 119 ods. 2 OSP, podľa ktorého účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel, alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie musí obsahovať okrem uvedenia dôvodu aj deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, ktorý údaj sa v návrhu nenachádzal. Súd nezistil, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu, preto v súlade s § 119 ods. 4 O. s. p. neinformoval tých, ktorí boli predvolaní na pojednávanie. Súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania a konal v jeho neprítomnosti v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP.

Súd zamietol návrh na prerušenie konania, pričom v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v tomto konaní zo dňa 19.12.2013, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu. Navrhovateľ podal obdobný návrh.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný navrhovateľom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľ v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Vo veci 7C/305/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 5Er/181/2011. Exekučné konanie začalo 03.03.2011 V tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu 21. 03. 2011, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, pohľadávka z úveru vo výške 350 Eur, zabezpečeného zmenkou. Dňa 23.03.2011 výzva súdu povinnému na oznámenie účelu úveru, dňa 04.05.2011, 23.05.2011 urgencia výzvy. Dňa 13.06.2011 výzva súdu oprávnenému na oznámenie účelu úveru, dňa 20.07.2011 odpoveď oprávneného, 10. 08. 2011 návrh Asociácie užívateľov služieb ochrana spotrebiteľov na vylúčenie exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z exekúcie vzhľadom na rozhodnutie ÚS SR č. III. ÚS 322/2010-37 z 13.04.2011, po vyjadrení Asociácie, že netrvá na vylúčení súdneho exekútora. Vydané poverenie dňa 07.11.2011. Oprávnený indosoval zmenku, nárok proti povinnému sa vedie na tun. súde pod spis. zn. 16CbZm 77/2013.

Vo veci 7C/306/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 5Er/756/2010. Exekučné konanie začalo 03.11.2010. V tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu 22. 12. 2010, exekučný titul bol rozhodcovský rozsudok, pohľadávka z úveru vo výške 350 Eur, zabezpečeného zmenkou. Dňa 29. 12. 2010 výzva súdu povinnému na oznámenie účelu úveru, dňa 21. 02. 2011 odpoveď oprávneného na výzvu. Rozhodnutím zo dňa 24. 02. 2011 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Žiadne dopyty oprávneného v súvislosti s konaním sa v spise nenachádzajú.

Vo veci 7C/307/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 7Er/331/2011. Exekučné konanie začalo 12.04.2011. V tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu 23. 05. 2011, exekučný titul bol rozhodcovský rozsudok, pohľadávka z úveru vo výške 350 Eur, zabezpečeného zmenkou. Dňa 06.07.2011 výzva súdu povinnému a oprávnenému na oznámenie účelu úveru, odpoveď na výzvu 12. 10. 2011 a 14. 10. 2011. Poverenie vydané dňa 21.11.2011. Žiadne dopyty oprávneného v súvislosti s konaním sa v spise nenachádzajú.

Vo veci 7C/309/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 2Er/246/2010. Exekučné konanie začalo 30.01.2010. V tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu 18. 02. 2010, exekučný titul bol rozhodcovský rozsudok, pohľadávka z úveru vo výške 700 Eur. Dňa 23. 02. 2010 žiadal súd Stály rozhodcovský súd o zapožičanie kompletného rozhodcovského spisu, 07.04.2010 Stály rozhodcovský súd doručil

úverovú zmluvu a VP, dňa 23. 07. 2010 výzva súdu povinnému na oznámenie účelu úveru, následne 2 x urgencia výzvy, rozhodnutím zo dňa 30. 11. 2011 bola uložená poriadková pokuta povinnému. Poverenie vydané dňa 13. 12. 2010. Žiadne dopyty oprávneného v súvislosti s konaním sa v spise nenachádzajú.

Vo všetkých exekučných konaniach bol oprávnený zastúpený advokátom.

Súd sa nezaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom, keďže sa netýkala predmetných exekučných konaní (nejednalo sa o zamietnutie žiadosti pred 23. 04. 2009).

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je preukázanie základných predpokladov, ktorými sú:

1. porušenie právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe
2. vznik škody
3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je objektívna, preto zavinenie nie je pre vznik škody nevyhnutným predpokladom.

Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonných zásad do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

V predmetných spojených veciach navrhovateľ namietal nedodržanie procesnej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia.

Z návrhu vyplýva, že k nesprávnemu postupu súdu v exekučných konaniach malo dôjsť pri vymáhaní pohľadávok, v ktorých exekučnými titulmi boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ sa svojho nároku navrhovateľ domáhal z dôvodu porušenia postupu exekučného súdu vydať v lehote 15 dní na základe žiadosti o vydanie poverenia poverenie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku jemu vybranému exekútorovi a došlo ku zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia vo veci 7C/306/2012 z dôvodu, že o žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, k tomuto súd uvádza:

Konanie 5Er/756/2010 bolo začaté za účinnosti § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení od 01. 06. 2010. V ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku bola stanovená 15-dňová lehota iba v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Postup súdu v prípadoch, keď dôjde ku záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, sú systematicky upravené až v nasledujúcej, t. j. tretej vete, kde už zákonodarca žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia súdu neukladá. Čo sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu odmietnutím vydania poverenia na vykonanie exekúcie, nemohlo sa jednať o nesprávny úradný postup, ale len o nezákonné rozhodnutie a to v zmysle ustanovenia § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z. z.. Za nesprávny úradný postup nemožno považovať taký postup, ktorý našiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia, prípadne právne posúdenie veci (porovnaj rozhodnutie NS SR 4Cdo/24/04).

Pokiaľ ide o konania 7C/305/2012 a 7C307/2012 exekučné konania boli začaté za účinnosti § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení od 01. 06. 2010. Zákonom č. 144/2010 Z. z. účinným od 01. 06. 2010 bol novelizovaný § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že: § 44 ods. 2 druhej vete sa bodka nahrádza čiarkou a pripájajú sa tieto slová: "táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d)."

- v písm. d) zákon v tom čase uvádzal vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

V prílohe k uzneseniu Ústavnoprávneho výboru NR SR č. 820 z 23. 02. 2010, kde sa potreba prijatia predmetnej novely odôvodňuje sa uvádza: „Prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Súdy nemali časový priestor ani na vyžiadanie napr. spotrebiteľskej zmluvy.“ Z toho jednoznačne vyplýva úmysel zákonodarcu, že sa to má vzťahovať aj na rozhodcovské rozsudky. Výnimka z 15-dňovej lehoty sa mala týkať aj rozhodcovských rozsudkov a to napriek tomu, že zákonodarcu to súbežne v § 41 písm. d) výslovne neupravil. Pri výklade práva, jeho aplikácii nemožno výlučne vychádzať z jazykového výkladu, je to nedostačujúce a neprimerané. Jazykový výklad predstavuje prvotné priblíženie sa k aplikovanej právnej norme, je východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jej zmyslu a účelu (k čomu slúži i množstvo ďalších postupov, akými sú logický a systematický výklad, výklad *in* *ratione legis* a pod.). Súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchýliť, ak si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. K používaniu jazykového výkladu sa Ústavný súd vyjadril aj v náleze sp. zn. I. ÚS 243/07 „ako v prípade výkladu právneho predpisu tak v prípade zmluvy rovnako platí, že jazykový výklad predstavuje prvotné priblíženie sa k aplikácii právnej normy. Je východiskom na objasnenie a ujasnenie si jej obsahu, zmyslu a účelu“. Správnosť takéhoto výkladu je potvrdená aj následnou právnou úpravou § 41 ods. 2 písm. d), ktorá bola vykonaná novelou - zákonom č. 102/2011 Z. z. účinným od 01. 06. 2011 v znení: V § 41 ods. 2 písm. d) sa za slovo "rozhodnutí" vkladajú slová "rozhodcovských súdov". V dôvodovej správe k uvedenej novele je konštatované: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“. Aj v Komentári k Exekučnému poriadku (§ 44 ods. 2) JUDr. Mazák uvádza, že zákonná 15-dňová lehota neplatí v exekučných konaniach, v ktorých exekučným titulom je exekučná zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok.

Exekučný súd je oprávnený a musí uvedený exekučný titul preskúmať. NS SR v rámci rozhodnutí o dovolaniach v podstate konštatoval (napr. 1 Cdo 144/2012 z 25. 07. 2013), že: „Skúmaním rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t.j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní posudzovali, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom“. Táto otázka bola riešená tiež v rozhodnutiach ÚS ako aj NS (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011, 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia ÚS SR vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 01. 11. 2011). KS Banská Bystrica č. k. 5CoE/47/2013 zo dňa 23. 07. 2013 citoval nález ÚS SR č. II. ÚS 545/2010 z 10. 12. 2010 v nasledovnom znení/„... Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania. Je teda nepochybné, že v kompetencii exekučného súdu je skúmanie tak formálnej i materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

Súd v exekučných konaniach, vzhľadom na exekučný titul musel skúmať, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

Pod nesprávny úradný postup v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote. V každom konkrétnom prípade však treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či konkrétny orgán mal alebo mohol konať.

V tomto smere súd odkazuje aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, prihliada Ústavný súd SR síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich

nedodržiavanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (porovnaj I. ÚS 16/02).

Najmä však okresný súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 70/02, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach 7. oddielu druhej hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivé proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať.

V zmysle citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 70/02, ktoré odkazovalo na iné rozhodnutie I. ÚS 86/02 Ústavného súdu SR, sa exekučný súd musel predovšetkým zaoberať otázkou prípustnosti exekúcie a v tomto smere plynulo konal.

Z uvedených dôvodov mal súd za to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu na strane odporcu ako základnej podmienky vzniku zodpovednosti odporcu za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. V exekučných konaniach nedošlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany exekučného súdu spočívajúcej v tvrdenom nesprávnom úradnom postupe takého, ktorý by odôvodňoval priznanie nároku na náhradu škody. Z týchto dôvodov nebola daná zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu ani nemajetkovú ujmu, exekučný súd skúmal podmienky pre vydanie poverenia a v tomto smere plynule konal.

Navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie predpoklady úspešnosti návrhu, konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody. V plnom rozsahu v tomto smere súd odkazuje na argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení. Súd poukazuje na to, že pri náhrade škody môže byť priznaná škoda, ktorá vznikla v priamej príčinnej súvislosti s namietaným / ak by bolo zistené/ konkrétnym porušením povinnosti. Z predloženého znaleckého posudku vyplýva, že navrhovateľ v podstate vyčíslil škodu za obdobie rokov 2009 - 2012, ako celkové zvýšené náklady navrhovateľa za obdobie rokov 2009 - 2012 spojené s exekučnými konaniami, čo bolo vydelené počtom prípadov. Podľa znaleckého posudku boli náklady na žaloby, kde nesprávny úradný postup exekučných súdov spočíval v tom, že tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie /NZP/, neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie /NVP/ v eurách

- mzdové náklady - 4,15
 - náklady na tlač - 5,31
 - náklady na úpravu informačného systému - 13,86
 - náklady na poštovné - 3,01
 - náklady na telekomunikačné služby 4,43
- Spolu 30,76 Eur.

Znalecký posudok teda nepreukazuje škodu a jej výšku vzniknutú v príčinnej súvislosti s konkrétnymi exekučnými konaniami. Súd tiež poukazuje na to, že vo všetkých exekučných konaniach bol oprávnený zastúpený advokátom, v exekučných spisoch sa nenachádzajú žiadne listiny, ktoré by opodstatňovali zvýšené náklady napr. tlač, poštovné, telekomunikačné služby. V znaleckom posudku sú ako príloha „ vzory podaní“ - neadresné, navrhovateľ napriek poučeniu podľa § 120 ods. 1, 4 O. s. p. nepredložil, žiadne tvrdenia a návrhy dôkazov preukazujúcich vznik škody v príčinnej súvislosti s exekučnými konaniami, ktoré boli predmetom tohto konania. Nepreukázal ani nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Kritéria pre priznanie nemajetkovej ujmy sú uvedené v § 17 zák.513/2003 Z. z. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (viď rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011).

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01. 01. 2013, (podľa ktorého navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prieťahy, resp. prešetrovanie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP, či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávane prípad. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísli. Zo spisu jej nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.